

[Yvonne Herløv Andersen]

Vi har en liste i Socialudvalget over, hvad det er for nogle frynsegoder, der bliver udløst. Vil man, når den forøgelse kommer på pensionstillægget, sikre, at den bliver der, må man gøre det ved at hæve personskattefradraget, men der kommer så det bagslag, som er blevet nævnt af andre ordførere, at det bliver for alle over 67 år. Det korte af det lange er jo, at dette forslag koster 2 mia. kr., og spørgsmålet er så, om det er lige præcis den model, der skal bruges. Nu synes jeg, vi har så meget råmateriale i socialudvalget, at der må være grundlag for at få en grundig gennemgang og finde ud af, hvor pengene ligger bedst. Jeg skal også huske at sige, at heller ikke denne model mener vi skal bruges.

Glistrup (FP):

Fremskridtspartiets ordførelse kunne holdes kort og enkelt og altdækkende. Vi har som bekendt i vores lovforslag nr. L 2 i indeværende samling indgående redegjort for vor holdning til samtlige aktuelle alderspensionsspørgsmål og anført argumenterne for den. Det kunne man sådan set nøjes med at henvise til, men jeg vil da gerne give den service over for forslagsstillerne og andre, der måtte være interesserede, at knytte nogle bemærkninger til netop det foreliggende forslag og trække ud, hvad der er væsentligt, og hvad der i den givne situation er det centrale.

For Fremskridtspartiet er det helt afgørende, at alle folkepensionister i dette land får for lav en folkepension, og det gælder altså også den gruppe, som SF omtaler. Derfor ser vi med stor sympati på SF's forslag, og vi kan slet ikke deltage i hykleriet fra ministeren og de fem regeringspartiers side om, at det skulle være således, at man ikke kan finde 2 mia. kr. til folkepensionisterne. Vi har en offentlig sektor på 400 mia. kr., hvor man smider om sig med pengene. I øjeblikket vil regeringen til at smide en bunke penge ud til EF, ned til Middelhavslandene. Man generer vore fiskere med fiskeriinspektion. Man forhøjer politikernes lønninger. Man forhøjer de offentliges lønninger i øvrigt. Man sætter rødspætterne i Kattegat og atom-bombeoprustningen i Indien højere end vore egne folkepensionister. Man ødsler i snesevis af milliarder kroner væk, og derfor er det meget, meget let at finde 2 mia. kr., som SF's forslag kræver.

Jeg må så tilføje med endnu dybere beskedenhed, end Socialdemokratiets ordfører udviste, at mit parti ikke udgør flertallet alene, så vi kan derfor ikke få det, som vi vil have det, og vi er endnu mindre – endnu da – end Socialdemokratiet – det varer forhåbentlig ikke så længe, men i det nuværende Folketing er vi altså mindre end Socialdemokratiet – men der er jo dannet, det viser debatterne, et socialt ansvarligt flertal uden om regeringen, ligesom man har et kulturpolitisk flertal uden om regeringen, et sikkerhedspolitisk flertal uden om regeringen, et miljøpolitisk flertal uden om regeringen. Her må man så selvfølgelig gøre det på den måde, som Socialdemokratiets ordfører nævnte, at når vi alle sammen, SF inklusive, må erkende, at vi ikke har flertallet alene, men vi alle sammen synes, at folkepensionisterne skal have noget mere, så må vi sætte os sammen og forhandle os frem til et resultat. Her vil Fremskridtspartiets udgangspunkt selvfølgelig være Fremskridtspartiets forslag, og vi forstår da udmærket, at de andre partiers udgangspunkt vil være deres partiers forslag. Vores argumentation over for SF er såmænd ikke mere begavet end den, vi allerede har hørt fra næsten alle ordførere, nemlig at det gør det så ubeskrivelig besværligt at løse dette problem med, at når man får en indtægtsforøgelse, hvor ens pensionstillæg skrumper ind, eventuelt helt falder væk, hvor meget skal man så aflevere, hver gang man tjener 1.000 kr. mere, skal man så aflevere, som hr. Erik B. Smith sagde, 1.370 kr. eller noget lignende? Derfor finder vi ikke SF's model særlig velegnet til at være den helt centrale, men selvfølgelig må vi respektere, at SF med sine 27 mandater udgør en del af dette sociale flertal i Folketinget. Derfor må SF selvfølgelig ved de forhandlinger, vi skal føre, også have lov til at sætte sit præg på det med sine 27 mandater. Vi har kun en tredjedel af 27, og vi vil da selvfølgelig forsøge at sætte vort præg på det med det, vi har.

Så vil jeg endelig – når hr. Erik B. Smith siger, at omkring samspillet skulle der være vedtaget en pakke med et stort flertal herinde – sige, at en normalt særdeles pålidelig kilde har oplyst mig om, at jeg husker rigtigt, når jeg mener, at det blev vedtaget enstemmigt, altså også med SF's stemmer, at man skulle gøre noget ved disse skrækkelige problemer med, at indtægtsforøgelser indebærer, at man skal aflevere